

A Királyi Vár

SZÉP BUDAPEST

Szabó Sárrikák Ifjúsági Vöröskereszt csoportjának fontos tárgyalóival lehettek. Szünpercekben összehajoltak a pirosképű, szőke-barna leányfejek s halk, szapora szóval bizonygattak, helyeseltek — vagy kételkedtek, tanácsalankodtak.

— Ide nézzetek! — mondta egy vöröskeresztes munkadélután kezdetén Budai Klára, a lelkes ifjúsági pénztáros, mialatt kezének lendületes mozdulatával rámutatott a kézimunkaterem sarkában álló, zsúfolásig tömött nagy szekrényre — ennek a sok gyönyörű munkának méltó elárúsítóhelye csak a budapesti karácsonyi vásár lehet. Megtakarított zsebpénzünk elég a vonatköltségre, valamelyik iskola bizonyára szívesen ad szállást, élelmezni pedig az útitársnyából fogjuk magunkat. Igaz?

— Igaz, igaz — bólogattak a lányok s gondolatban már vasúton ültek, mely a budapesti kellemes és tanulságos kirándulásra vitte őket. Csak az egyik kislány, Révész Zsuzsika, a kézimunka ügyeskező vezetője, húzódott hátra szomorúan. Dehogy volt neki megtakarított zsebpénze; özvegy édesanyját inkább ő segítette titkon készített kézimunkák szűkösen mért fillérjeivel. Szó sem lehetett arról, hogy ő is a lányokkal tartson; pedig de szeretett volna velük menni Budapestre, látni már a magyar fővárost, melyet a földrajzból olyan jól ismert, amelyből mindig egyesre felelt.

Anna néni, az Ifjúsági Vöröskereszt tanárelnöknője, lépett a terembe. Budai Klára előadta a tervet. Félénken beszélt; az elébb még rózsás reményei ugyancsak megsápadtak, mikor arra gondolt, hogy hiszen 4–5 napi szabadság kell a kiránduláshoz, — miképpen

mulasszanak ennyit? És bizony Anna néni sem hagyhatja el olyan könnyedén a dolgait, nélküle pedig semmiesetre sem mehetnek.

A tanárnő csodálkozva hallgatta a beszédet. Eleinte meglepte a leányok terve; nem bízott a sikerben, mert neki is eszébe jutottak az akadályok. De azután földerült az arca: az igazgatóra gondolt, iskolájuk közszeretettel álló, szíves, kedves, úri vezetőjére, aki nagy barátja az Ifjúsági Vöröskeresztnek; segíteni kész, jóindulatú kartársa tanárainak; valósággal szerető atyja növendékeinek.

Másnap délelőtt kihallgatásra jelentkezett s a következő munkadélutánon már közölte is az örvendező lányokkal, hogy az igazgató úr nemcsak beleegyezését adta a kiránduláshoz, hanem még két arra érdemes, szegény tanulónak útiköltséget is engedélyezett a kirándulási-alapból.

Anna néni vezetésével december 3-án reggel kelt útra az ifjúsági vöröskeresztesek tizenhattagú csoportja. Révész Zsuzsika is köztük üldögélt s egy másik szegényebb leányka, Barabás Ágnes, szintén. Jóviselű, szorgalmas tanuló volt mindkettő, a vöröskeresztes munkadélutánokon is kitüntették magukat s így mindenképpen méltóknak találtattak az igazgató úr segélyére. Ennivalókban sem éreztek hiányt; a leányok versengve kínálgatták őket, sőt Szabó Sárrika — a hét elején megtartott disznóölésük termékeiből — egy egész disznósajtot tukmált rájuk.

Budapestre érkezve, leemelték a nagy útikosarat, melyben a kiállításra szánt kézimunkák sorakoztak s útnak indultak a pályaudvar szomszédságában lévő iskola felé, ahol szállásuk volt. Ebben az iskolában is